

mand skulde tage Bestemmelse om. Resultatet blev, at vi behandlede Forslaget, som om det var anden Behandling, og det endte med, at Sagen blev tagen tilbage, tagen helt bort fra Finansloven. Saa lyttede jeg meget spændt efter de Røster, der i Ny og Næ fremkom mellem anden og tredje Behandling, og saa nøje efter, hvad der vilde ske. Men det endte med, at Sagen ikke kom frem.

Den Gang lød Forslaget paa en Gennemskæring af Tangen ved det saakaldte Skodbjerg ret Vest for Skernaadeltaet. Jeg tillod mig i Fjor ved anden Behandling efter Evne at bekæmpe dette Forslag, og det endte med, at Ministeren tog det tilbage. Jeg optog det for at faa Lov til at gøre nogle Bemærkninger angaaende Sagen, men vi pleje jo ikke at forlange Afstemning, naar Ministeren ikke ønsker det, og det Hensyn tog jeg ogsaa og tog atter Forslaget tilbage, og siden saa vi det ikke mere.

Finansudvalget foretog saa i Sommer en Rejse derover. Det var ganske vist ikke ved Nyminde, men var ude over en Del af Engene og begyndte saa ved Skodbjerg og gik Nord paa. Jeg var selv med. Den ærede Ordfører mente, at Stemningen særlig var for Hvide Sande. Ja, det er jo hans Opfattelse. Jeg mærkede ikke noget til denne Stemning. Der var særlig kun een Mand, der talte der, nemlig Fiskeren Christian Fjord. Han sagde en hel Del og bl. a. ogsaa, at man skulde 10 Mil ud paa Havet, inden man kunde fange Fiskene. Og saa var der ganske vist nogle af Udvalgsmedlemmerne, der mente, at saa kunde det være ligegyldigt, om man sejlede ud fra Nyminde eller Skodbjergene eller fra Hvide Sande, thi saa vilde Afgivelserne i Afstandene dog ikke blive ret store. Og det havde de jo Ret i. Det var egentlig det eneste, jeg hørte. Hvad der fremkom Mand og Mand imellem, efter at man var kommen op paa Vognene, ved jeg ikke. For hele Undersøgelsen bestod i, at Kuskene holdt, og man stod af Vognene, gik op paa en høj Klit og saa ud over Havet og Fjorden. Saa stod man op paa Vognene igen og kørte videre. Men den ærede Ordfører mente altsaa, at Rejsen havde bidraget til, at man var kommen til det Resultat, at man skulde gaa til Hvide Sande og ikke til Skodbjerg.

En Ting til nævnede den ærede Ordfører. Han mente, at hvad jeg havde sagt om Faren for Oversvømmelse, og hvad der i øvrigt var fremført desangaaende, var

overdrevent. Jeg véd ikke, hvorledes den ærede Ordfører er kommen til det Resultat. Ganske vist var det ikke saa særlig smukt Vejr; men det var dog midt om Sommeren, og paa den Tid finde Oversvømmelser sædvanligvis ikke Sted. Naar de finde Sted paa den Tid, ere de meget farlige, men det sker i Regelen længere hen paa Aaret. Men farligst ere de, det vil jeg indrømme den ærede Ordfører, dersom de ske paa en saadan Tid. Jeg husker nu ikke længere Tiden for vor Rejse, jeg tror, det var endog længere henne end Bjergningstiden. (*Ministeren for offentlige Arbejder*: Det var den 22. Juni). Saa var det altsaa i den Tid, der bjergedes eller snart skulde til at begyndes derpaa.

Men hvorom alting er, foreligger Forslaget nu ændret i Aar. Altsaa Overvejelserne om selv Skodbjerg-Forslaget var man ikke færdig med. Samme Forslag som stod paa Finansloven i Fjor ved anden Behandling, staa altsaa nu ved første Behandling i Aar. Men ved første Behandling stemmes der ikke, det kendte vi alle. Man ventede saa, at vi ved anden Behandling skulde komme lidt frem og faa det noget præciseret, men da udtalte den ærede Ordfører, at man ikke var rede til at tage Stilling til dette Spørgsmaal endnu, man vilde vente til tredje Behandling. Det er altsaa dette, vi nu staa ved, og nu kan der ikke ventes længere, hvis der skal ske noget i Aar ved denne Sag.

Ved anden Behandling tillod jeg mig at tage Ordet. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke svarede mig den Gang, idet vi saa maaske havde været lidt mere klare over Stillingen, end vi ere i dette Øjeblik. Jeg advarede den Gang imod to Ting efter at have hørt paa den ærede Ordfører. For det første advarede jeg imod at grave en løs Gennemskæring enten det nu blev ved Hvide Sande eller ved Skodbjerg. Mine Udtalelser findes i Rigsdagstidende Sp. 3417. Jeg advarede mod en løs Gennemskæring, og ingen kan bebrejde mig, at jeg ikke advarede derimod. Men man er saa tilbøjelig til ikke at skelne tilstrækkelig tydeligt mellem de to Ting: en løs Gennemskæring og en efter Ingeniørernes Mening betryggende Gennemskæring. Og kun i den sidste ligger Betyggelsen for, at man i nogen Maade er Herre over, hvor meget Vand der til en vis given Tid løber ind i selve Fjorden og ligeledes omvendt løber fra Fjorden ud i Havet, saa at Vandstanden ikke bliver for lav til Tider, hvor det ingen Nytte er til.